

TORONYIRÁNY

XIII. 7.

2019. február 17.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESÍTŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 6. vasárnap

Február 22. Szent Péter apostol székfoglalása

A hegyi beszéd olyan problémát fed fel, amelyet Krisztus nem zárt földi keretben akart megoldani, hanem az isteni erők bevonásával. Ő nem orvos, nem pszichológus volt, hanem megváltó. Az evangélium minden lapja elárulja, hogy az életet reálisan látta. Tudta, hogy akkor is maradna kielégítetlen vágyunk, ha a föld minden gazdagságát megkapnánk. Komoly remény nincs arra, hogy a tudomány legyőzi a betegséget és a halált. Az embereket sem lehet úgy megváltoztatni, hogy ne legyen ellentmondás, gyűlölet, elégedetlenség és igazságtalanság. Az anyagi és szellemi javakat nem lehet úgy elosztani, hogy ne maradjon irigység és feltűnési vágy. Az emberek érdeklődését egyetemesen nem lehet annyira szellemi és esztétikai irányba terelni, hogy ne maradjanak olyanok, akik az ösztönös gyönyörért feláldozzák embertársaik érdekeit. Krisztus ilyen emberiségnek hirdette meg a magasabbrendű lelkiületet, és megtette azt a boldogság forrásának. Azért tehette meg, mert maga példát adott és biztosított a kegyelmi segítség kiadásáról. Ugyanakkor megvilágította az örök életet, mint célt és jutalmat, hogy ez is lelkesítsen és kitartásra ösztönözzön. Viszont az isteni visszafizetésben, a mennyek országában csak akkor lehet reménykedni, ha van feltámadás és örök élet. Itt jutunk el annak a rejtélynek a megoldásához is, hogy miért bízta Krisztus a kereszténység kifejlődését az apostolokra és miért nem végezte el maga a földi életében. Egyszerűen azért, mert földi életében hiányoztak az előfeltételek. Amíg föl nem támadt a halálból, addig az ígéretek teljesebbé nem volt nyilvánvaló. Beszélt ugyan Isten atyáságáról, irgalmáról, szeretetéről és szavait csodákkal is hitelesítette. De utána ő is rákerült a kereszttúra, neki is osztályrésze lett a megalázottság, a szenvedés és a halál. Szavainak és tetteinek emléke egyre jobban elmosódott volna, ha a szenvedés napjaira nem következik a húsvét, amely bemutatta, hogy mi a földi élet végső értelme.

Gál Ferenc

A szentmise olvasmányai

- 1. Jer 17,5-8** Aki csupán emberbe veti bizalmát, az akár minden jó szándék ellenére is csalatkozhat. A végső cél elérése szempontjából az Istenbe vetett bizalom jelenti a biztonságot.
- 2. 1Kor 15,12.16-20** A keresztény hit alapja Krisztus feltámadásának ténye.
- 3. Lk 6,17.20-26** Jézus a beszűkült és megszokott gondolkodásmódhoz képest egészen más utat mutat a boldogság megéléséhez.

A „boldogságok”

A boldogságok címzettjei a tanítványok. Nemcsak a tizenkét apostol, hanem a „tanítványok nagy sokasága” és a „nagy néptömeg”, amelyről az előző versekben szó volt (17-18. v.). Jézus mindazokhoz szól, akik nyitottak iránta. Legelőször a szegényeket nevezi boldognak. A „szegény” szó héber megfelelője „ani” (görögül: ptókhosz) az Ószövetségben függőséget, ráutaltságot fejez ki. Ez a függőség lehet szociális jellegű: az anyagiakban nélkülöző rászorul az anyagiakban magasabb szinten álló emberek segítségére. Egyes esetekben az „ani” szó által jelzett függőség vallási jellegű: az embernek Istenre való ráutaltságát jelzi. Ennek következtében a kérdéses szó (melléknévként vagy főnévként) az „alázatos”, „kegyes” értelemben is előfordul.

A második és a harmadik boldogságban említett éhezés és sírás arra utal, hogy a „szegény” szó szövegünkben az anyagiakban nélkülöző, szükségét szenvedő, hátrányos helyzetű személyekre vonatkozik. Ez természetesen nem zárja ki az Istentől való függőséget, hiszen éppen a szükségben levők érzik át igazán az Istenre való ráutaltságukat, s így szinte természetesen nyitottabbak az Isten iránt, mint azok, akiknek biztos anyagi bázisuk van. Jézus közvetlen tanítványai is a szegényebb néprétegből kerültek ki. Ők azok, akik készséges szívvel hallgatják Jézus örömteli üzenetét - „örömhírt” -, amely kifejezetten nekik szól.

Megemlítendő, hogy a boldogságokban Jézus nem felszólít, nem valamiféle általános érvényű parancsot ad, hanem proklamál. A szegények esetében a boldogság alapja nem a „szegénység”, vagyis nem a szociális helyzet, hanem az, hogy a hallgatók Jézus tanítványaiként biztosak lehetnek abban, hogy Isten az ő oldalukon áll, különleges figyelemmel kíséri őket, és kiterjeszti rájuk az üdvösséget jelentő „uralmát”. Az „Isten országa” fogalomról a 4,43 magyarázatánál már részletesebben szoltunk. A jelen esetben a kifejezés Isten eszkatológikus ajándékát, Isten tervének a végső megvalósulását, az üdvösséget jelenti, amelyet a jóllakottság (21a v.) és a felszabadult nevetés (21b v.) is szemléltet. Az Isten országa, bár végső megvalósulására még várni kell, Jézus működése által már most megtapasztalható. A szegények azáltal, hogy Jézusra figyelve és Jézust követve tanítványai lesznek, már most részesei annak az isteni ajándéknak, amely a végidőben éri majd el a teljességét. Lényegében ugyanaz a szemlélet mutatkozik meg ezen

a helyen, mint a názáreti bemutatkozó beszédben, amely az Iz 61,1-2 beteljesülését hirdette meg (Lk 4,18-21).

A második és harmadik boldogság címzettjeként szereplő „éhezők” és „sírók” ugyanazon hallgatósági kört képezik, mint a „szegények”. A 20. versben említett szegénység a 21. versben mint éhezés és sírás konkretizálódik. Ez esetben sem a jelenlegi állapot, hanem annak a jövőbeli radikális megváltozása alapozza meg a boldogságot. A jelen és a jövő közötti különbség jobban kifejezésre jut itt, mint az első boldogságban. A jelenben („most”) éhezőknek ígéri Jézus, hogy a jövőben jól fognak lakni, és a jelenben („most”) sírókat biztosítja arról, hogy a jövőben nevetni fognak.

A jövőbeli jóllakás az eszkatológikus lakomán való részvételt jelenti. Erről a lakomáról beszélnek a végidőt meghirdető prófétai szövegek és erről a lakomáról beszél Jézus is egyes példabeszédekben (vö. Lk 12,35-40; 14,15-24; 22,30). A sírással szemben álló nevetés is a végső üdvösség megnyilvánulása. A nevetés nem a gúnynak vagy a bosszúnak a kifejezése, hanem a megváltás természetszerű következménye. A képpel kapcsolatban gondolhatunk Izrael fájdalmas tapasztalatára, a babiloni fogságra. „Bábel folyói mentén ültünk és sírtunk” (Zsolt 137,1). A fogságból való megszabadulás természetes következménye a felszabadult öröm és nevetés: „Amikor az Úr hazavezette Sion foglyait, úgy tűnt, hogy áldotuk az egészét. Szánk tele volt nevetéssel, a nyelvünk pedig ujjongással” (Zsolt 126,1-2; vö. még Jer 31,7-14). Más ószövetségi szövegek a szomorúság és a sírás végleges megszűntét a végidő meghirdetésekor ígéri meg (vö. Iz 25,8; 35,10; 65,19). Ennek beteljesülését mutatja be szemléletesen több helyen is a Jelenések könyve: „Nem éheznek és nem szomjaznak többé... mert a Bárány, aki a trón közepén áll, legelteti és az élő vizek forrásához tereli őket, az Isten pedig letöröl a szemükről minden könnyet” (Jel 7,16-17).

Az üdvözültek ujjongva vesznek részt a Bárány menyegzőjén (Jel 19,6). Az „új Jeruzsálemben” pedig „nem lesz többé halál, sem gyász, sem jajgatás, sem vesződség, mert a régi világ elmúlt” (Jel 21,4) Az első három boldogság egyszerű megfogalmazásával szemben azonban szembetűnik a negyedik hosszúsága, amely mind a jelen állapot, mind pedig a jövőbeli új helyzet bemutatására jellemző. A tartalom is eltérő. Nemcsak egyszerűen inséghelyzetről van szó, hanem üldözésről, bár az „üldözés” szó a szövegben kifejezetten nem szerepel. Ebben a boldogságban a keresztények fájdalmas tapasztalata tükröződik vissza: a zsidók irántuk tanúsított ellenséges magatartása. Az üldözés valóságát a 22. versben négy ige jelzi: gyűlölnék, kizárnak, gyaláznak, neveteket mint gonoszokat kivetik (= becsmérlik, rágalmaznak). A gyűlölet nemcsak érzelmet jelent, hanem annak konkrét megnyilvánulását is. A gyűlölet következménye a zsinagógából való kizárás, amely jogi eljárás formájában történik, valamint a gyalázkodás és rágalom. A szövegben említett „név”, amely a rágalom tárgya, lehet a személyes név, de lehet a „keresztény” név is, amely a krisztushívők közös megnevezése. Ezen utóbbi értelmet sugallja Péter első levelének a következő buzdítása is: „Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért szidnak benneteket... Ha pedig mint kereszténynek kell szenvednie, ne szégyellje, hanem dicsőítse meg az Istent ezzel a névvel” (1Pét 4,14. 16). A 22. vers mondatának vége világossá teszi, hogy milyen jellegű megpróbáltatásokra vonatkozik a boldogság: az „Emberfia” miatt elszenvedett bántalmakra. A Krisztushoz való kötődés az, amely által az üldöztetés „jutalomszerző” (vö. 23. v.).

A 23. vers, az egész szakaszban egyedülállóan, felszólítással kezdődik: „Örüljétek azon a napon és ujjongjatok!” Az „azon a napon” kifejezés az előző mondat alapján a zsinagógából való kizárás napjára vonatkozik. A kiközösített Jézus-tanítvány már a kizárás napján örömmünnetet kezdhet, amelynek az oka a jövőbeli jutalom. A „jutalom” gondolata az ellenségszeretettel kapcsolatban is előkerül a síksági beszédben (6,33. 35. 38). A jövőbeli perspektíva után Jézus a 23. vers végén a múltra irányítja a figyelmet, s a tanítványok üldöztetését üdv történeti összefüggésbe helyezi: sorsuk ugyanaz, mint a prófétáké. Ők azok, akik a próféták küldetését folytatva a próféták sorsában részesülnek, míg az üldözők megmaradnak „atyáik” vonalában. E mondatban közvetetten Jézusra mint szenvedő prófétára is utalást láthatunk, akinek a sorsa természetszerűen jelzi előre tanítványai sorsát is.

Kocsis Imre

Boldog szülők (9.)

A családi szeretet megnyilvánulása

Ezt kell mondani

A szülők sokszor hasonlítanak a zümmögő és a kerengő darazsakhoz. A hangvétele zavaró lesz. A fiatalok nem adnak semmit az ilyen szavakra. A nagy zűrzavarban a fontos megjegyzések és tanácsok hatásukat veszítik. A legnagyobb baj az, hogy a családi hangulat elmérgesedik és kölcsönös ingerültség uralkodik. Viszont több olyan szó létezik, amelyek a család hangulatában a gyermekek békés fejlődését szolgálják. Ilyenek lehetnek például:

1. „Szeretlek.” A tv-ben, dalokban, az alkalmi szerelemben ürességet jelent és a szülők ritkán hangoztatják gyermekeiknek. Kiváló erő rejlik a szóban, ha a gyermekek nap mint nap hallják szüleiktől.

2. „Szép vagy.” A fiatalok szeretik, ha bókolnak nekik. Sokan alig teszik ki a lábukat otthonról, már bókolnak az újsághordónak, a tejesnek, a rendőrnek, a postásnak, de otthon nincsen kedves szavuk senkihez. Egy feleség zavartan szorongatta kékításkáját és így szólt: „Férje olyan édes, kedves és barátságos tud lenni, de csak a kutyájával.” Hogyan lehet önbizalma annak a fiatalnak, akinek a szülei soha nem bókolnak: (Ez vonatkozik a testi külsőre is.)

3. „Boldog vagyok, hogy vagy nekem.” Az ilyen szavaknak nem szabad elmaradniuk. Sok gyermek azt gondolja, hogy a szülők életében csak kellemetlen akadályt jelentenek. Még rosszabb, ha tehernek érzik magukat.

4. *Rám mindig számíthatsz!* Egy gyermeknek mindig éreznie kell: bármi is történjék életükben, a szülőkre mindig számíthatnak. Ebben a zavart társadalomban ki más állhat a gyermekek mellé?

5. „Mit szólsz hozzá?” Egy fiatal mindig büszke lehet, ha tudja, hogy szülei adnak az ő véleményére is. Ez biztonságot ad neki és még jobban a családhoz kötődik. Önbizalma is megerősödik.

6. „Nyugodtan sírd ki magad.” Mindenki igényli, hogy valakinek kiönthesse a szívét. Biztosnak kell lennie, hogy meghallgatják és nem marasztalják el. Jó érzés, ha „nem kell megjátszania magát” és még a „rázós ügyeket” is nyugodtan elmondhatja. Akinek kijelentheti: „minden gondomat felfedem.” A válasz nem lehet más: „Jól van.” Egy kézfogás, két szív és sok megértés.

7. „Szívesen meghallgatlak.” Azt jelenti, hogy a fiatalok gondjai a szülők számára nem közömbösek: „Gyere, dumcsizzunk” – a kellő időben ledönthetik a bizalmatlanság gátját. Így a szülők és a gyermekek között a félreértés veszélye nem lehet a szeretet akadály.

8. „Miért nincsen kedved?” A gyermekek érzelmeinek a kapcsolatok skáláján még nagyobb az értéke, mint a felnőtteknél. Nincsen olyan jelentéktelen esemény, amit el lehet hanyagolni.

9. „Bízom benned.” A fiatalok sokszor kételkednek önmagukban. A szülőktől kapott bátorítás nélkülözhetetlen. A fiataloknak bátran kell kezdeményezniük kilátástalan és nehéz ügyeket is.

10. „Milyen jó együtt lennünk.” Senki sem lehet biztos, hogy nevelése helyes, csak akkor, ha érzi a család összetartó erejét.

Egy leánynak elege volt mindenkiből. Sok és nehéz feladatok, sok nehézség barátnőjével, stb. Édesanyja a megszokott módon magyarázatokkal látta el, bátorította és útbaigazította. A leány még szomorúbb lett. Édesanyja szemébe nézett és így szólt: „Mama, miért nem ölelsz meg és miért nem szorítasz magadhoz úgy, mint amikor kicsi voltam? Ez többet érne bármilyen jó tanácsnál.” Átölelték egymást és a rosszkedv elszállt. Sokszor elég lenne, ha jól megölelnénk egymást.

Az esti beszélgetés titka

„Édesanyám kiment a szobából, egy árva fiú segítségével összeszedett egypár téglát. Négy állványt készített belőlük a konyhában. Deszkát helyezett rájuk és egy nagy zsákot. Ez volt az Oratórium első ágya, ahol a fiatalok imádkoztak, tanultak és játszottak. Jó anyám ezután szólt a munka fontosságáról, a hűségről és a vallásról. Később kérte, hogy együtt imádkozzunk” – számolt be Don Bosco az „Oratórium emlékeiben”.

Ez a gyengéd tett, amely Don Bosco édesanyja, Margit mama példájára a szaléziaknál is meghonosult, tulajdonképpen az első „jóéjszakai” lett, ami nem más, mint a szalézi ház igazgatójának szeretetteljes atyai szava a nap végén a növendékekhez és a rendtagokhoz. Don Bosco nevelési útmutatójában, a „megelőző módszerben” erről a szokásról azt állítja, hogy „az erkölcsös élet kulcsa, a nevelés helyet útja és sikere”.

Tényleg a legszebb óra?

„A szülők iskolájában” az alapvető szabályok közé tartozik ez a kifejezés: „A nap utolsó órái legyenek a legszebbek.” A nap utolsó órái lehetnek terheltek több ok miatt. Egyformán nehezek a szülők és a gyermekek számára. A fiatalok határidőnaptára is túlzottan telített. „Alig várom, hogy jöjjön az este és lefekhessek – írja egy fiatal -, fejemre húzom a takarót és elképzelem, hogy halott vagyok.” Mindez a fizikai és a lelki fáradtság jele.

Korunkban minden hajsza ellenére jellemző, hogy leginkább az esti órákban találkozhat a család. És mit csinálnak? Nem nehéz kitalálni: általában csak a tv-t nézik együtt. Így a családi társalgást a „pszt, pszt”, csendre intés jellemzi. Ez nem barátságos beszélgetés, inkább indulatok kifejezése.

A helyzet azokban a családokban sem jobb, akik nem néznek együtt tv-t. Ezekben az esetekben inkább a családi perpatvarok kerülnének terítékre. A támadásokból és a védekezésekből mindenkinek bőven kijut. Nem is lehet elhallgattatni senkit sem. Legfeljebb valamelyik gyermek fenyegetése lesz hatékony: „Ha nem hagyjátok abba, elmegyek egy árvaházba.”

Don Bosco felismerte, hogy az elalvás előtti időnek egyedülálló jelentősége van. Ilyenkor lehet igazán érezni, hogy sok támadási felületet le lehet építeni. Ez az a pillanat, amikor a szeretet, a család melegsége, jósága és összetartása érvényesül. Az éjszaka nyomasztó és félelmetes. Ezért fontos, hogy megfoglaljuk egymás kezét és együtt imádkozzunk.

Az édesapák – az édesanyák már gyakorolják – amikor gyermekeiket lefektetik, ne szóljanak rájuk durván: „feküdj már le”, hanem meséljenek nekik, együtt imádkozzanak velük. Egy rendkívüli jó kapcsolatot építhetnek így ki. A gyakorlat azt mutatja, hogy ez a legsikeresebb.

(Folyt. köv.)

Bruno Ferrero

Vasárnapi jegyzet

Jézusi diplomácia

Mindig meglep egy-egy szentírási szöveg újraolvasása. Sokszor egy, két szó, mondat, amelyre eddig nem figyeltem, kiesett valami miatt, holott olvastam már, nem is egyszer. Mostanában János Evangéliumát forgatom – több figyelemmel, és meglep Jézus emberi alakja, jóllehet János erősen filozófikus elme, olyan összefüggéseket lát, mond ki, amelyek sokkal mélyebben érintenek, mint a másik három evangélista, ha Jézus emberi magatartásának sajtóságos példájáról van szó. Itt van mindjárt a passió előtti történetből a sátoros ünnepre készülődés. Bejárta Galileát, de Júdeába nem akart menni. Ismert: ott őt meg akarták ölni. Amint olvasom: „Testvérei biztatták: << Menj csak el innen Júdeába, hogy tanítványaid is lássák cselekedeteidet. Senki sem cselekszik titokban, ha azt akarja, hogy tudomást szerezzenek róla. Ha képes vagy ilyesmire, lépj a nyilvánosság elé.>> – Testvérei sem hittek ugyanis benne. – Jézus így felelt: <<Az én időm még nem jött el, nektek az idő mindig megfelelő.>> ... Menjete csak föl az ünnepre, én most nem megyek föl...” Aztán mégis titokban fölment. Mi ez? A szokásos emberi módi, amely ad a diplomáciára? És éppen a tanítványai előtt mondja az ellenkezőjét cselekedetének? Arról szó sincs, hogy be akarta csapni őket, egyszerűen azt a megoldást választotta, hogy újra visszavonult, ahogyan nem egyszer rövid földi életében. Lehetnek ilyen helyzetei bárkinek, utólag kiderül, hasznos gondolkodás a diplomatikus, sok mindent kivédhet. Jelen esetben Jézus azért is választotta, hogy ne hozza tanítványait nehéz helyzetbe, hiszen „Testvérei sem hittek benne”. A bizonytalanság néha kitérőt követel, vagy a tapintat, amely megkíméli a másikat: nem vonom be, nehogy csalódás érje. Jézus tudta, tanítványai között is van valaki, aki nem hisz benne és elárulja...

Az emberi gesztusok sokfélék, az adott helyzet választja ki a legmegfelelőbbet, és ilyenkor – látszatra – botrányt is jelenthet egyeseknek. Ezért fontos a dolgok mélyebb értelmezése, értése, de hát Jézus életének igazi küldetését ki értette akkor? Utólag könnyű okosnak lenni. A tanítványai bizonyára nem szegezték neki a kérdést, miért nem velük indul Júdeába, mivel sejtették – több eset kapcsán is – amit mond és tesz, a legjobb válasz kétségeikre, melyekből volt bőven a lelkükben.

Nem tévedünk, ha azt gondoljuk: érdemes Jézustól még diplomáciát is tanulni, nála sohasem arról van szó, hogy valakit is becsapjon, félrevezessen. Magasabb szempontok miatt érdemes úgy lépni, hogy akkor az ne derüljön ki, így elkerülhető a félreértés.

Tóth Sándor

hírek információk

A Szegedi Katolikus Egyetemi Lelkészszeg szervezésében a tiszta szerelemért felajánlott szentmise ma este 8 órakor a Székesegyházban lesz, mely egyben záróeseménye a Házasság hete szegedi rendezvénysorozatának.

Ma a 10 órai szentmise keretében a jezsuiták Szent József templomában (Dáni János u. 3.) külön áldásban részesülhetnek a jubiláló házaspárok, illetve mindazok, akik újból kérik Isten áldását házasságukra.

Mesterséges intelligencia – Mi az ember? című előadással folytatódik a Jezsua Szabadegyetem. Az előadó, Kiss Ulrich február 18-án, hétfőn este negyed 8-kor várja az érdeklődőket a Szent József templom hittantermében (Dáni János u. 3.).

A Szent Imre Szakkollégium 2018/2019-es tanév tavaszi szemeszterének első vendége Szabó Gábor fizikus professzor, a Szegedi Tudományegyetem korábbi rektora lesz, aki február 19-én, kedden este 8 órától tart előadást „Vallás és természettudomány” címmel, melyre minden érdeklődőt szeretettel várnak a szervezők. Az eseményre a belépés díjtalan.

Barokk zenei koncertre hívják és várják az érdeklődőket február 22-én, pénteken este 6 órától az újszegedi Kalkuttai Teréz anya templomban (Fő fasor 101.).

Farsangi mulatságra hívják az óvodásokat és az alsós gyermekeket február 23-án, szombaton a Belvárosi Plébániára (Dóm tér 15.). A jelmezben érkező kicsiket vetélkedők és táncmulatság várja 16 és 18 óra között. Sütemény felajánlásokat örömmel fogadnak a szervezők.

Belváros Plébánia és a Katház Közhasznú Nonprofit Kft. közösen szervezi a VI. Kapcsolódj be te is! szociális érzékenyítő tábort. A február 25. és március 2. között rendezendő tematikus, bentlakásos táborba 20-25, többségében az egyházmegye iskoláinak 10-11. osztályos diákjait várják, akik az aktuális szociális problémákkal ismerkedhetnek meg. A témákat, kérdéseket a területen dolgozó szakemberek ismertetik interaktív előadások keretében; emellett a fiatalok személyes tapasztalatokat is szerezhetnek intézménylátogatások alkalmával. A hét témái: szegénység, fogyatékossgal élők, kisebbségek, cigányság, drogfogyasztás, idősgondozás, sztereotípiák, előítéletek. Mivel a témák lelkileg megterhelőek, nagy figyelmet fordítanak a szervezők a csoportkohézió kialakítására: sok játékkal, tematikus foglalkozással segítik az előadások, látogatások feldolgozását. A tábornyitó február 25-én, hétfőn 14 órakor lesz a Katolikus Ház dísztermében (Dugonics tér 12.).

Jövő vasárnap, február 24-én minden magyarországi katolikus templomban a szentmisék perselyadományait az egyházi fenntartású köznevelési intézmények, katolikus iskolák javára továbbítják.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Cserny Szilvia, Kozma Gábor,

Szeberényi Klára, Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.

Ferenc pápa üzenete a 27. Betegek világnapjára (3.)

„Ingyen kaptatok, ingyen is adjátok” (Mt 10,8)

Szent Teréz anya segít minket abban, hogy megértsük: a cselekvés egyetlen kritériuma az önként adott szeretet kell, hogy legyen, tekintet nélkül nyelvre, kultúrára, bőrszínre vagy vallásra. Az ő példája arra indít minket, hogy az öröm és a remény új horizontjait nyissuk meg a rászoruló emberiségnek, különösen is a szenvedőknek, akiknek megértésre és gyengédségre van szükségük.

Az emberi cselekvés ingyenessége a kovász az önkéntesek számára, akik szolgálata nagy fontossággal bír a szociális és betegápolási szektorban, és ékes módon utánozza az irgalmas szamaritánus lelkiségét. Megköszönöm és bátorítom azon önkéntes szervezetek munkáját, akik a betegek szállításával, elsősegéllyel, vér-, szövet- és szervadományozás koordinálásával foglalkoznak és bátorítom őket. Ennek a munkának különleges terepe – amelyen jelenlétetek az Egyház figyelmét különösen is tükrözi – a betegek jogainak védelme, mindenekelőtt azoké, akik patológikus betegségekből szenvednek és így különleges ápolást igényelnek. Ez az önkéntes szolgálat, amelyet a kórházakban és a házi beteggondozás területén végeztek és ami a testi ápolástól egészen a lelki-spirituális támogatásig terjed, alapvető jelentőségű. Sok beteg, egyedülálló és öreg embernek, akik pszichés és mozgásszervi problémákkal küzdenek, ez nagy hasznára szolgál. Arra hívlak titeket, hogy továbbra is legyetek jelei az egyháznak e szekularizált világban. Az önkéntes segítő egy önzetlen barát, akivel a beteg megoszthatja gondolatait és érzéseit, aki odafigyelésével segíti őt, hogy az ápolás passzív alanyából egy kölcsönös viszony aktív résztvevőjévé és szereplőjévé váljon, új reményt nyerjen és képessé váljon a terápia elfogadására. Az önkéntes a szolgálatával értékeket, magatartásmintákat és egy olyan életformát ad tovább, amelynek középpontjában az adás kovásza áll. Így kap az ápolás emberi arcot. Az önzetlenség dimenziójának mindenekelőtt a katolikus szeretetszolgálat intézményeit szükséges áthatnia, mivel azok tevékenysége az evangéliumi magatartás alapján áll a világnak mind a fejlett, mind pedig az elmaradott vidékein. A katolikus intézményeknek a szolidaritást és az önzetlenséget kell megvalósítaniuk, válasznak kell lenniük a profit mindenáron való hajszolására, az adok, hogy adj, a kizsákmányolás logikájára, ami nem veszi figyelembe a személyt.

Arra hívlak mindnyájzatokat, hogy mozdítsátok elő az önátadás és az önzetlenség civilizációját, amihez elengedhetetlen, hogy legyőzzük a profitorientált gondolkodásmódot és a selejtezés kultúráját. A katolikus szeretetintézmények nem válhatnak a közgazdasági logika áldozatává, hanem fontosabbnak kell tartaniuk az emberekről való gondoskodást, mint a profitot. Mind jól tudjuk, hogy az ember egészsége kapcsolatokra épül, emberi kapcsolatoktól függ és bizalomra, barátságokra, szolidaritásra van szüksége. Ez egy olyan érték, amelynek teljes ízét akkor tapasztalja meg az ember, ha megoszt másokkal. Az öröm, ami az önzetlen adást kíséri, jele a keresztény ember egészségének.

Mindnyájzatokat Máriára, a betegek gyógyítójára, a *Salus infirmorum*ra bízom. Ő segítsen minket, hogy azokat az adományokat, amelyeket a dialógus és a kölcsönös elfogadás szellemében elnyerünk, megosszuk egymással, segítsen, hogy mint testvérek éljünk, hogy mindegyikünk a másik szükségleteit is szem előtt tartsa, nagylelkűen, szívből adjon és az önzetlen adományozás örömét megtapasztalja. Nagy szeretettel biztosítlak mindnyájzatokat arról, hogy imádságban közel vagyok hozzátok és szívből adom apostoli áldásomat.

Vatikán, 2018. november 25.

Krisztusnak, a Mindenség Királyának főünnepén

Ferenc pápa